

haaber senere at kunne faa Tid til at komme ind paa; men der er enkelte Ting, som jeg gerne med det samme vil sige et Par Ord om og bede Frk. Daugaard tage op til fornyet Overvejelse.

Frk. D. skriver: „Er det heldigt at give det Udseende af, at Kvinderne endelig maa ind i Partierne for 'der særlig at dyrke Kvindesagens Interesser'“. Jeg vil gerne vide, Frk. D., hvad De mener med Ordene „give det Udseende af“; det Udtryk plejer man nemlig at bruge, naar man mener, at et Menneske i en eller anden Hensigt fremstiller en Sag, ikke alene anderledes end den er, men anderledes end vedkommende selv tror, den er. Hvad berettiger Dem til at mene, at jeg har gjort mig skyldig i noget saadant. De kan have den Tro, at det er uheldigt, at der gøres et Arbejde for at faa Kvinder ind i de politiske Partier; De kan arbejde for at faa andre til at dele denne Tro — selvfølgelig; men er det rigtigt at gøre det ved at antyde, at en anden, i dette Tilfælde jeg, naar hun taler om, hvilket Arbejde der kan udføres for vor Sag indenfor Partierne, giver Tingen et Udseende, hun ikke selv tror paa.

Er det heldigt i Ordskiftet om en

Sag at give Karakterer for, hvem der er de mere, og hvem der er de mindre selvtænkende. Kommer man ikke let til at erklære dem for de mere selvtænkende, der udtaler noget, som stemmer med ens egen Mening. Jeg tror, man skal vogte sig for en saadan Dom; den fører let til, at Folk kommer i Tanker om P. A. Heibergs berømte Definition af Ordet Nar: „Enhver, der har en anden Mening end jeg.“

Frøken Daugaard skriver: Jeg ved ikke om Karen Johansen er helt tilfreds med den Sammenligning, hun drager mellem den „femte Broder“, og dem, der ikke som hun har et Hjemsted for sin politiske Overbevisning. Jeg finder det uretfærdigt at stemple Mennesker, hvis Overbevisning ikke tillader dem at staa i noget af de bestaaende politiske Partier, eller hvis Viden ikke sætter dem i Stand til med Fornuft at vælge mellem Partierne, kun som kolde Ræsonnører over for det Arbejde, andre udretter for den Overbevisning, de har.“ Ja, det finder jeg ogsaa uretfærdigt; men jeg tror, at hvis Frk. D. endnu en Gang læser igennem, hvad jeg har sagt, vil hun opdage, at en saadan Sammenligning har jeg aldrig draget. Jeg har

peget paa adskillige af de Farer, der kunde true de Kvinder, der sluttede sig til Partierne og søgt at vise Midler til at væge sig mod dem; jeg pegede paa een Fare, der kunde true dem, der holdt sig udenfor, nemlig den: at de let kunde komme til at fortabe sig i Kritik af Partierne; de, der bukkede under for den Fare, sammenlignede jeg med den femte Broder; denne Sammenligning kom frem i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorledes man tænkte sig et Arbejde gjort uden for Partierne. Det Spørgsmaal, synes jeg ikke, kan afvises, saaledes som Frøken Daugaard gør det i sin Artikel, naar hun skriver: „Lige saa lidt som vi allerede nu forlanger synlige Beviser for det Arbejde, de autoritetstro har udrettet paa deres slagne Landevej, lige saa lidt har de noget som helst at kræve i Retning af Oplysning om, ved hvilke praktiske Fremstød vi vil udrette vort.“ Men i al sund Fornufts Navn, Frøken D., hvad mener De? Hvad skal vi drøfte, og hvad skal vi i det hele taget tale og skrive om, hvis det ikke er det fremtidige Arbejde, der skal gøres? Drøfter vi ikke Spørgsmaalet, for at baade vi selv og andre, hvad enten vi staar i et eller andet Parti eller staar uden for alle

Dronning Caroline Amalies Asyl og Skole.

Af Ulrikke Mathiesen.

—o—

Den 29. August fejrede ovennævnte Asyl og Skole sit 50 Aars Jubilæum i sin nuværende Bygning. Det var en Festdag, rig paa Minder for os, der, som Elever, var med for halvhundred Aar siden baade til Grundstenens Nedlæggelse og til Indvielsen. Dagen bragte dog ogsaa Forhold i Erindring som har Almeninteresse.

Denne Skole, som har en Særstilling i Dansk Almueskole og er stiftet af en Kvinde, og alene bestaar ved Hjælp af hendes efterladte Midler, har paa mange Maader været et Mønster til Efterligning for vore Almueskoler.

Den 7. Maj 1829 stiftede Prinsesse Caroline Amalie sit Asyl i den tyske-reformerte Præsts Bolig i Gothersgade, for 15 Børn fra fattige Hjem; det benævnedes Asyl Nummer 2 (idet daværende Dronning Marie 1828 havde stiftet det første Asyl her i Landet).

I 1830 flyttede Asylet til Kronprinsessegade og udvidedes til 50 Børn. og her begyndte Cand. theol. J. Schaa-

rup den første Søndagsskole. Ved det fyldte 7. Aar udskreves Børnene af Asylet og modtog en Bibel af Prinsessen, og det blev paalagt Forældrene, at sørge for, at Børnene snarest mulig blev optaget i Byens Skoler. I 1837 flyttede Asylet til Sølvgade, og Børnetallet steg til 100. Der blev holdt to store Fester om Aaret: Stiftelsesfesten 7. Maj, hvor Børnene blev bespist med Risengrød og Steg, og hvor Prinsessen og de udskrevne Børns Forældre altid var tilstede, og Julefesten, som altid var Juleaftens Eftermiddag. Et mægtigt Juletræ fra Sorgenfri Park straaled, Børnene fik Gaver, bestaaende af Tøj og Strømper, Prinsessen og Komiteens Damer delte ud, og Prinsessen fik altid sit Bord tømt først. Det var til en af disse Julefester, at Grundtvig skrev sin smukke Sang: „Juleaften, du er skøn.“

En stor Glæde blev det for Dronningen, da Asylet 1842 fik gode og større Lokaler med Legeplads ved Marmorkirkens Ruiner. Det var Kong Christian den 8., der imødekom sin Hustrues Ønske, og overlod Asylet en Bygning i St. Kongensgade. Her havde Asylet et hyggeligt Hjem i 24 Aar.

Men stadig kredsede Dronningens Tanker om en Fortsættelse af Asylet i en Asylskole. Paa en Køretur over Jyllands Heder i Sommeren 1840 modnedes Tanken. Dronningen skrev til P. Rørdam om at udarbejde en Plan. Det vigtigste var Valget af Lærere; P. Rørdam foreslog cand. theol. H. Botsen til Bestyrer, og Grundtvig tilbød at være Skolens Direktør. Den 19. September 1841 aabnedes Dronningens Asylskole med 30 Elever, udgaaet af Asylet. Skolen var paa Nørregade i et Baghus. Grundtvig talte og havde i Anledning af Stiftelsen skrevet den smukke Sang „Der skinner en Sol i Lys og Løn“. Asylskolens første Lærere var foruden Harald Boisen tillige Jomfru Emilie Jakobsen (senere gift med Livlæge Doctor Jens Skov). Det var Dronningen med Grundtvig og P. Rørdam som Raadgivere, der tog Bestemmelse om alt af Betydning for Undervisningen.

Ved kgl. Reskript af 24. Febr. 1842 fritoges Dronningens Asylskole for at være underkastet Tilsyn af Skoledirektionen i København. Kongens Skrivelse derom lyder:

Vi er forvisset om, at den Asylskole,